

Геворгян К. А.

Національний авіаційний університет, Київ

ОСОБЛИВОСТІ ТЕОРІЇ ПРИСТРОЮ ЗБЕРІГАННЯ ПАМ'ЯТІ В ГОЛОВНОМУ МОЗКУ ЛЮДИНИ

Що є час? Не інакше як річка, яка безперервно тече згори вниз? Верхня частина річки є минулим, а нижня майбутнім. Води змішуються, завдяки чому час є безперервним. Але тієї ж миті, час може існувати тільки коли його хтось спостерігає, бо для неіснуючого об'єкта не може існувати ні суб'єктивного, ні об'єктивного перебігу часу (звернення до соліпсизму Йоганна Фіхте в серії робіт "Наукоучіння").

Спираючись на квантову фізику, уявімо час у вигляді клубка вовняних ниток. У клубку є свій початок, передбачувана точка відліку з моменту великого вибуху, і кінець, яким є секунда моменту, коли ви почули кінець цієї пропозиції. Клубок ниток є дивергенцією, а загальна довжина нитки створює відрізок одного величезного атрактора поточної миті, в якій ми зараз знаходимося. Ця довга нитка складається з безлічі інших, дрібніших ворсинок, так званих атракторів –відгалужень від стандартної загальносвітової лінії, події в яких могли скластися інакше і замість того, щоб читати цю роботу ви б займалися цим (атрактор- λ), їли б у кафе (аттрактор - β), займалися б будь-якою іншою діяльністю (атрактор- n) ("Теорія багатосвітової інтерпретації" Х'ю Еверетта III). Переплітаючись один з одним, нитки створюють поля атракторів, які задають траєкторію руху всіх об'єктів, що знаходяться цієї миті на цьому аттракторі. Тобто, в якийсь момент людської історії на аттракторі n_1 китайським вченим-алхіміком Тао Хунцзіном буде відкритий порох в 492 році, а на аттракторі n_2 він буде відкритий набагато пізніше, тому що вчений помре в дитинстві від хвороби? Факт того, що певна подія має відбутися певної миті не можна скасувати.

Атрактори припускають різні розбіжності подій. Можна змінити шлях підходу до проблеми, але завжди залишиться єдине для всіх подій початок і кінець, як і будь-якого відрізка. Подія, яка повинна буде відбутися в певної миті, обов'язково трапиться, що ґрунтовно описується в "Гіпотезі про захищеності хронології", запропонована Стівеном Хокінгом в 1992 році.

Звернемося до мікросвіту людського організму. У мить народження змістовна база нашого мозку "порожня" – в ньому є задана генетична інформація, але оперативна пам'ять порожня. Звідси у новонародженого шок, перший час відсутні будь-які реакції крім крику і плачу. З віком ми набираємося інформації ззовні, що проходить обробку в нашому мозку і стає досвідом, кінцевим, унікальним і суб'єктивним продуктом нашого мозку. Це робить людей відмінними одне від одного: походи до вирішення проблем, реакції, типи взаємодії, навіть сам факт можливості взаємодії з рукотворними структурами. Але ми не можемо взаємодіяти з тими об'єктами, алгоритму взаємодії з якими в нашому мозку немає. Процес створення цього алгоритму і називається Навчанням. Вся ця інформація під час обробки знаходиться в гіпокампі головного мозку, а саме в області СА3, формуючи собою, по суті, локальну пам'ять мозку. З віком накопиченої інформації стає все більше і більше і наш мозок, не бажаючи зберігати абсолютно все, активізує процес "забування", видаляючи можливість відтворення непотрібних даних, тим самим форматує її, але не видаляючи.

Це і є процес гноблення когнітивних функцій головного мозку і старіння згодом від неможливості впоратися з навантаженням. Пояснюється це все тим, що мозок, щодня отримуючи одні й ті ж дані, відсіває повторне, зберігаючи тільки нове, звідси виникає відчуття погіршення роботи пам'яті. Сама довжина течії часу для людини не змінюється, але вона починає пам'ятати все відрізками, що складаються з виключно нових, або більш рідкісних подій.

Все це – вільне формулювання одного з законів психології П'єра Марі Фелікса Жане, який трактується, що з плином часу життя час починає йти швидше. Рік – це одна сьома життя семирічного, але всього лише одна сімдесята для седемдесятирічного. Таким чином, суб'єктивна тривалість часу обернена пропорційно віку.

Вміст гіпокампу, якщо витягнути з нього зайву інформацію, не руйнуючи при цьому нервові клітини, а просто стираючи дані, втратить можливість відтворення даних. Проте зникне й зайвий масив інформації, що дозволить не лише сповільнити суб'єктивне сприйняття плину часу, а й сповільнити процес старіння нервової системи і організму людини.

*Науковий керівник: Хоменко-Семенова Л.О.,
кандидат педагогічних наук*